

УДК 35.073

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-3401.2024.2.5>**О. В. Коломієць**аспірант кафедри публічного управління та землеустрою
Класичного приватного університету

ГАЛУЗЬ БУДІВНИЦТВА ЯК ОБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Доведено, що термін «державне регулювання» широко використовується науковцями в процесі дослідження державного впливу на різні сфери суспільного життя. Досліджено наукові погляди стосовно визначення поняття «державне регулювання», який зазвичай розглядають – як певний вид діяльності держави, що полягає у впорядкуванні діяльності усіх учасників суспільних відносин за для забезпечення відповідності їх діяльності вимогам законодавства та для досягнення балансу публічних і приватних інтересів. Констатується, що інтереси держави з інтересами державних органів влади, державних підприємств та організацій, чи суб'єктів комунальної або приватної форми власності можуть збігатися повністю, частково або не збігатися зовсім.

В статті доведено, що в науці часто використовується поняття «державне регулювання економіки». Дослідження наукових поглядів на це поняття надало можливість зробити висновки, що «державне регулювання економіки» – є сукупністю заходів, які розробляють і впроваджують органи державної влади, місцевого самоврядування на макро-, мезо- та мікро- рівнях, які сприятимуть: підвищенню конкурентоспроможності вітчизняних суб'єктів господарювання та національному та світових ринках; підвищенню якості вітчизняних товарів (робіт, послуг); укріпленню грошової одиниці; розвиткові національної економіки в цілому, тощо.

Доведено, що будівельна галузь – є однією з найважливіших галузей національної економіки, від якої залежить функціонування всієї економічної системи, тому як розвиток цієї галузі сприяє збільшенню обсягів виробництва будівельних матеріалів; розвиткові галузей машинобудування, металургії; нафтохімічної галузі та деревообробної промисловості. Важливість цієї галузі вказує на те, що державна політика має бути побудована таким чином в щоб, з одного боку створювати систему соціального захисту населення, яка буде полягати у забезпеченні безпечних умов життя людини, що буде полягати у захисті довкілля, дотриманні пожежної безпеки, забезпеченні стійкості споруд за рахунок дотримання встановлених норм і стандартів, а також використання якісних будівельних матеріалів, а з іншого боку політика державного регулювання має бути спрямована на підвищення конкурентоспроможності галузі будівництва.

Ключові слова: державне регулювання, державне регулювання економіки, галузь будівництва, державна політика.

Постановка завдання. Будівельна галузь – є однією з найважливіших галузей економіки, що визначає ефективність всієї економічної системи країни, адже капітальне будівництво створює багато робочих місць і використовує продукцію великої кількості галузей економіки. Мультиплікаційний ефект грошей, вкладених у будівництво – є найбільш показовим економічним ефектом від розвитку цієї галузі [1, с. 50]. Будівництво належить до базових, фундаментальних і фондоутворюючих галузей; відіграючи чільну роль у розширенні будь-якого виробництва (за рахунок будівництва та вве-

дення в дію нових потужностей, реконструкції, модернізації та технічного переозброєння діючих ліній) [2, с. 25]. Враховуючи те, що від обсягів капітального будівництва залежить розвиток інших галузей економіки та економічного зростання країни в цілому – ця галузь привертає велику увагу з боку законодавців з метою не лише її підтримки, але й введення певних стандартів, норм для забезпечення безпеки життєдіяльності суспільства та захисту навколишнього природного середовища. Бо ця галузь може не лише сприяти економічному зростанню, а й здатна спричинити шкоду життю та здоров'ю

громадян та внесенню певного дискомфорту у суспільне життя. Саме тому галузь будівництва стала об'єктом державного регулювання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Державне регулювання у сфері будівництва досліджували фахівці у галузі публічного управління, зокрема: П. С. Покатаєв приділив увагу питанню державної підтримки розвитку житлового будівництва в Україні [3]. Н. І. Олійник висвітлено проблеми, що перешкоджають розширенню будівництва нового житла. Систематизовано державні програми забезпечення житлом окремих категорій громадян, визначено напрями вдосконалення державного програмування в житловій сфері [4]. А. В. Воробйов [5] та Ю. Г. Прав [6] досліджували формування та реалізація державної політики сприяння розвитку інвестиційно-будівельного комплексу. Проте, останнім часом питання державного регулювання сфери будівництва набуває актуальності, адже останнім часом вона особливо потребує підтримки в умовах здійснення російської збройної агресії та зруйнування великої кількості житлової та нежитлової забудови.

Мета статті – дослідити особливості державного регулювання у сфері будівництва.

Виклад основного матеріалу. Термін «державне регулювання» широко використовується науковцями в процесі дослідження державного впливу на різні сфери суспільного життя. Спробуємо більш детально його дослідити.

В енциклопедії говориться, що «державне регулювання» – є сукупністю форм і методів цілеспрямованого впливу державних установ та організацій на розвиток суспільного способу виробництва з метою стабілізації та пристосування до умов, що змінюються [7].

Як зазначають науковці: «Державне регулювання – є формою реалізації виконавчої влади, зміст якої полягає у створенні умов, за яких забезпечується виконання законів: впорядкуванні, налагодженні, визначенні напрямків розвитку, підкорення певному порядку, встановленні вірної взаємодії, створенні умов нормальної роботи. Державне регулювання – є видом діяльності держави, яка полягає у впорядкуванні діяльності учасників суспільних відносин з метою забезпечення її відповідності вимогам закону та досягнення бажаного балансу публічних і приватних інтересів [8].

Як зазначає К.Е. Кузьменко: «Інтереси держави відрізняються від інтересів інших учасників суспільних відносин. В основі перших завж-

ди є потреба у здійсненні загальнодержавних (політичних, економічних, соціальних та інших) дій, програм, спрямованих на захист суверенітету, територіальної цілісності, державного кордону України, гарантування її державної, економічної, інформаційної, екологічної безпеки, охорону землі як національного багатства, захист прав усіх суб'єктів права власності та господарювання тощо [9, с.102].

На думку вченої: «Інтереси держави можуть збігатися повністю, частково або не збігатися зовсім з інтересами державних органів, державних підприємств та організацій чи з інтересами господарських товариств з часткою державної власності у статутному фонді. Проте держава може вбачати свої інтереси не тільки в їх діяльності, але й в діяльності приватних підприємств, товариств» [9, с.102]. Коли державні підприємства не в змозі задовольнити попит населення на певні види товарів, робіт чи послуг.

Державне регулювання включає в себе встановлення певних: стандартів (випуску продукції, надання послуг), лімітів (споживання, ввезення-вивезення з митної території України, видобутку), нормативів (використання, виконання, викидів в атмосферне повітря, витрат), квот (споживання, експорт-імпорт продукції), тарифів, яких обов'язково мають дотримуватися усі учасники суспільних відносин.

Державне регулювання здійснюється у тих сферах, де необхідним є забезпечення балансу публічних і приватних інтересів, як то: при забезпеченні реалізації економічної та екологічної функцій держави. При чому в залежності від об'єкту регулювання цей баланс може бути різним (в економічній сфері більше застосовується державне регулювання, оскільки приватні інтереси переважають над публічними, у сфері використання природних ресурсів приватні і публічні інтереси повинні бути забезпечені однаковою мірою) [8].

У науці часто використовується поняття «державне регулювання економіки».

Будівництво – галузь народного господарства, що забезпечує зведення та реконструкцію житлових, громадських і виробничих будівель і споруд, створює базу для розвитку всіх галузей народного господарства [10]. Отже, будівництво – є галуззю економіки, тому можна розглядати державний вплив на неї, як на галузь економіки.

О. М. Паламарчук та С. В. Петришина наголошують, що будівельна галузь – є однією

з найважливіших галузей національної економіки, від якої залежить функціонування економічної системи країни. Важливість цієї галузі для національної економіки вони пояснюють тим, що: капітальне будівництво, на відміну від інших галузей національної економіки, потребує багато праці та споживає продукцію багатьох галузей народного господарства, водночас створюючи нові робочі місця. Економічний ефект від розвитку бізнесу – це мультиплікативний ефект капіталу, вкладеного в будівництво. Бо в міру розвитку будівельної індустрії розвиваються: виробництво будівельних матеріалів та обладнання, машинобудівна галузь, металургія та металообробка, нафтохімія, виробництво скла, деревообробна промисловість, транспорт, енергетика тощо [11]. Беззаперечно, розвиток галузі будівництва сприятиме покращенню економічних показників розвитку й інших галузей економіки, які безпосередньо пов'язані з капітальним будівництвом.

Як пояснюють Г.А. Жовтяк та І.В. Волохова: «... будівництво є найбільш монополізованою галуззю. Саме будівництво характеризується високим рівнем спеціалізації та співпраці підприємних будівельних організацій та компаній. За ринкових умов будівництво набуває нового економічного змісту, пов'язаного з вільним рухом капіталу та вільною діяльністю кожного об'єкта власності. Будівництво як економічний процес являє собою безперервну інвестиційну діяльність власників капіталу протягом життєвого циклу будівель чи споруд, у які вкладається цей капітал [1, с.51].»

Р.В. Яковенко пояснює необхідність втручання держави в економіку: наявністю певних проблем, які неспроможний вирішити ринковий механізм, створенням умов для ефективного функціонування самого ринкового механізму, усуненням негативних наслідків ринкових процесів, захистом національних інтересів на світовому ринку [12]. На його думку: «Потреба у державному регулюванні економіки визначається наявністю таких явищ, як: інфляція, безробіття, неефективне використання ресурсів, монополізм, забруднення довкілля, падіння ділової активності, відсутність соціального захисту непрацездатних, неспроможність національної економіки задовольнити усі потреби внутрішнім виробництвом тощо» [12].

Державне регулювання економіки – є цілеспрямованою діяльністю держави щодо створення правових, економічних і соціальних пере-

думов, необхідних для найбільш ефективного функціонування ринкового механізму і мінімізації його негативних наслідків [13].

Р.В. Яковенко пояснює, що державне регулювання економіки – це управління соціально-економічним розвитком країни, тобто сукупність заходів державного впливу на об'єкти і процеси з метою певного спрямування господарської діяльності суб'єктів національної економіки, узгодження їхніх інтересів і дій для реалізації конкретних цілей [12]. Тобто, автор також наголошує, призначенням державного регулювання економіки – є досягнення та підтримка балансу публічних та приватних інтересів.

Л. А. Швайка наголошує, що державне регулювання економіки – є сферою діяльності органів державної влади щодо цілеспрямованого впливу на поведінку суб'єктів господарювання шляхом застосування різноманітних методів і засобів [14]. Але ми не зовсім погоджуємося з такою думкою, бо державне регулювання можуть здійснювати і органи місцевого самоврядування.

Так, відповідно до ч.1, ст. 5 ЗУ «Про місцеве самоврядування в Україні» до системи місцевого самоврядування належать: територіальна громада; сільська, селищна, міська рада; сільський, селищний, міський голова; виконавчі органи сільської, селищної, міської ради [15].

Відповідно до ч.1-2, ст. 10 ЗУ «Про благоустрій населених пунктів» до повноважень сільських, селищних і міських рад у сфері благоустрою населених пунктів належить затвердження правил благоустрою територій населених пунктів. А до повноважень виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належить: видача дозволів на порушення об'єктів благоустрою [16]. Тому до визначення доречно додати фразу, що державне регулювання економіки – є сферою діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування стосовно здійснення впливу на поведінку та діяльність суб'єктів господарювання незалежно від форм власності.

О. С. Сенишин, М. О. Горинь та О. О. Кундицький вважають, що державне регулювання економіки – є складовою частиною відтворення, тобто кругообороту ресурсів, доходів, продуктів. В широкому розумінні – це сукупність стандартних цілеспрямованих заходів і процедур, які систематично ініціюють, запроваджують і здійснюють у соціально-економічній системі на локальному, регіональному, національному

і глобальному рівнях у державі для забезпечення умов ефективного функціонування і розвитку економічної системи [17, с.12]. Тобто це сукупність заходів, які розробляють і впроваджують органи державної влади, місцевого самоврядування на макро-, мезо- та мікро- рівнях, які сприятимуть: підвищенню конкурентоспроможності вітчизняних суб'єктів господарювання та національному та світових ринках; підвищенню якості вітчизняних товарів (робіт, послуг); укріпленню грошової одиниці; розвиткові національної економіки в цілому, тощо.

С. І. Киреєв наголошує, що на різних історичних етапах головними завданнями державне регулювання економіки були: подолання криз і боротьба з безробіттям, стимулювання економічного зростання, послаблення інфляції, зміцнення зовнішньоекономічних позицій, стабілізація платіжного балансу, стимулювання структур. зрушень в економіці [10].

Д.В. Крилов серед здобутків державного регулювання виділяє: мінімізацію негативних проявів перебігу ринкових процесів; створення сильної системи соціального захисту, що характеризується адресністю; формування правових, фінансових та інших передумов ефективного розвитку ринку тощо [18]. Отже, автор вважає, що одним із призначень державного регулювання економіки – є створення сильної системи соціального захисту. Поняття «соціальний захист» у широкому розумінні визначають як діяльність держави, спрямовану на забезпечення формування й розвитку повноцінної особистості, виявлення й нейтралізацію негативних факторів, що впливають на неї. У вузькому розумінні соціальний захист визначають як сукупність економічних і правових гарантій, що забезпечують додержання найважливіших соціальних прав громадян, досягнення соціально прийняттого рівня життя [19]. Враховуючи те, що інструментами державного регулювання – є встановлення певних: стандартів, нормативів, квот, тарифів.

Так, наприклад у ЗУ «Про будівельні норми», що будівлі і споруди мають відповідати основним вимогам, як то:

– забезпечення: механічного опору та стійкості – будівлі і споруди повинні бути запроектовані і побудовані таким чином, щоб навантаження на них не призводили до: руйнування всієї будівлі або споруди, або її частини; значної деформації, що перевищує гранично допустимий ступінь;

– забезпечення пожежної безпеки;
– гігієни, здоров'я та захисту довкілля – будівлі і споруди повинні бути запроектовані і побудовані таким чином, щоб протягом усього життєвого циклу вони не становили загрози гігієні або здоров'ю та безпеці працівників, мешканців чи сусідів та не справляли значного впливу на якість довкілля, тощо [20].

Тобто, як ми бачимо, що призначенням будівельних норм – є забезпечення стійкості споруд, пожежної безпеки, захист довкілля та безпеки життя й здоров'я громадян. Тому можливого погодитись, що одним із призначень державного регулювання, зокрема й галузі благоустрою – є створення системи соціального захисту населення.

Як вважає М. І. Небава: «Державне регулювання економіки – це суб'єктивний фактор економіки, і його ефективність обумовлена тим, якою мірою держава в процесі виконання своїх регулювальних функцій враховує об'єктивні економічні закони, і передусім закони ринку. У цьому розумінні ринкові закони створюють об'єктивну межу для втручання держави в економіку» [13].

М. І. Небава уточнює, що: «Держава може втручатися в ринковий механізм лише в одному випадку – коли цей механізм ще не досяг необхідного потенціалу і тому не здатний виконувати свою позитивну роль в економіці. Показовим прикладом для цього є перехідна економіка, яка знаходиться в стані зміни економічних відносин, коли адміністративно-командні механізми вже не діють, а ринкові – ще знаходяться в стадії становлення» [13].

Так, законодавець вніс цілий ряд заборон для забудовників (замовників). Наприклад, у ч.1, ст. 35 ЗУ «Про регулювання містобудівної діяльності» вказано, що після набуття права на земельну ділянку замовник може виконувати підготовчі роботи, лише з дотриманням будівельних нормам і правил на підставі здійсненого повідомлення органу державного архітектурно-будівельного контролю. Виконання підготовчих робіт без подання повідомлення забороняється [21].

Про певні обмеження для підтримки соціального захисту населення говорить і судова практика. Так, у Постанові Верховного Суду від 29.01.2020 р., у справі №642/1536/17-ц говорить про обов'язковість знесення самочинного будівництва, якщо така забудова порушує права інших осіб на зазначену земельну ділян-

ку; або ж самочинна забудова зведена з відхиленням від проекту, що суперечить суспільним інтересам або порушує права інших осіб, з істотним порушенням будівельних норм і правил, що порушує права інших осіб, за умови, що особа, яка здійснила самочинне будівництво, відмовилась від здійснення перебудови [22]. Отже, ми бачимо, що державне регулювання може здійснюватися як на макро- рівні, коли встановлюються правила, заборони, норми, які стосуються кожного суб'єкта господарювання, який планує здійснювати забудову, так і запроваджувати заборони на підставі рішення суду по конкретному випадку.

Як зазначає П.С. Покатаєв: «Ринковий механізм у змозі сам розставити пріоритети розвитку галузі будівництва, але необхідне його коректування в рамках підтримки й зміцнення економіки. На цій основі політика органічно включається в загальний контекст державного регулювання будівництва» [3, с.12]. «І, на сьогодні, – як зазначає М. І. Небава, – знайти раціональне співвідношення між державним втручанням в економіку і її ринковим саморегулюванням – актуальна проблема органів державного управління. Більше того, держава повинна сприяти розвитку ринкового механізму, усувати штучні перешкоди на його шляху, які можуть створювати для нього підприємницькі монополії та владні структури» [13]. І останнім часом питання монополізації галузі будівництва – є дуже актуальним.

Висновки. Отже, державна політика має бути побудована таким чином в галузі будівництва, щоб, з одного боку створювати систему соціального захисту населення, яка буде полягати у забезпеченні безпечних умов життя людини, що буде полягати у захисті довкілля, дотриманні пожежної безпеки, забезпеченні стійкості споруд за рахунок дотримання встановлених норм і стандартів, а також використання якісних будівельних матеріалів. А з іншого боку політика державного регулювання у зазначеній сфері має бути спрямована на підвищення конкурентоспроможності галузі будівництва шляхом залучення інвестицій, а також створення умов для збільшення інвестування, як то – податкових стимулів. Крім того, актуальною темою останнім часом – є практика застосування державно-приватного партнерства у формі концесії, що на сьогодні є відповіддю на вирішення багатьох проблем, які стосуються будівництва, модернізації, ремонту об'єктів комунальної

інфраструктури. І важливим питанням – є реалізація державної політики, спрямованої на підтримку державно-приватного партнерства.

Список використаної літератури:

1. Жовтяк Г.А. Волохова І.В. Стан та перспективи розвитку підприємств будівельної галузі України. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Економіка і управління. 2020. Том 31 (70). № 6. с.50-55. URL: chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgiclfefindmkaj/https://www.econ.vernadskyjournals.in.ua/journals/2020/31_70_6/10.pdf
2. Богінська Л.О. Стан та перспективи розвитку будівельної галузі України. *Економічні студії*/ 2018. № 2 (20). с. 25-28. URL: chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgiclfefindmkaj/https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/533556.pdf
3. Покатаєв П. С. Державна підтримка розвитку житлового будівництва в Україні : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.02 / П. С. Покатаєв ; Класич. приват. ун-т. – Запоріжжя, 2011. – 20 с.: рис. – укр.
4. Олійник Н. І. Державне регулювання ринку житла в Україні : автореф. дис. ... д-ра наук з держ. упр. : 25.00.02 – «Механізми державного управління»; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. К., 2011. 36 с. укр.
5. Воробйов А. В. Державне управління інвестиційною діяльністю в будівництві : автореф. дис... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02 – «Механізми державного управління»; Гуманітарний ун-т "Запорізький ін-т держ. та муніципального управління". Запоріжжя, 2007. 20 с. укр.
6. Прав Ю. Г. Формування та реалізація державної політики сприяння розвитку інвестиційно-будівельного комплексу в умовах децентралізації України: автореф. дис. ... д. держ. упр. : 25.00.02 – «Механізми державного управління»; Приватне акціонерне товариство "Вищий навчальний заклад "Міжрегіональна Академія управління персоналом". 2021. укр.
7. Фармацевтична енциклопедія. URL: <https://www.pharmencyclopedia.com.ua/article/2463/derzhavne-regulyuvannya>
8. Ткач М. Державне регулювання і державне управління: співвідношення понять. URL: chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgiclfefindmkaj/https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/58565/7/Tkach_governance1.pdf;jsessionid=1D27F9BFBA80FE2BC0A1940EDDAE684
9. Кузьменко К.Е. Баланс публічних і приватних інтересів у державному регулюванні ринку фінансових послуг в умовах сучасних викликів та загроз. Публічне управління і адміні-

- стрування в Україні. 2023. Випуск 38. с.99-104. URL: <chrome-extension://efaidnbnmnnibpcrajpcgiclfefindmkaj/https://pag-journal.iei.od.ua/archives/2023/38-2023/17.pdf>
10. Киреєв С.І. Державне регулювання економіки. Енциклопедія Сучасної України / Редкол. : І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2007. URL: <https://esu.com.ua/article-26151>
 11. Паламарчук О. М., Петришина С. В. Будівельна галузь України: стан та прогнози. *Економіка та суспільство*. 2023. Випуск № 51. URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/2497/2416>
 12. Яковенко Р. В. Об'єктивна необхідність та сутність державного регулювання економіки. URL: <https://tusovka.kr.ua/news/2018/04/16/ob-ektivna-neobhidnist-ta-sutnist-derzhavnogo-reguljuvannja-ekonomiki>
 13. Небава, М. І. Теорія макроекономіки : Навч. посібник / М. І. Небава. – Київ : Слово, 2003. – 536 с. ISBN 966-84071-5-6:39.60. URL: https://web.posibnyky.vntu.edu.ua/fmib/14nebava_teoriya_makroekonomiki/6.htm
 14. Швайка Л. А. Державне регулювання економіки : [навчальний посібник] / Л. А. Швайка. – К. : Знання, 2006. 435 с. – (Вища освіта XXI століття). <http://politics.ellib.org.ua/pages-4025.html>
 15. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон від 21 травня 1997 р., № 280/97-ВР / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80/#Text>
 16. Про благоустрій населених пунктів: Закон від 6 вересня 2005 р., № 2807-IV / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2807-15#Text>
 17. Сенишин О. С. Державне регулювання економіки : навч. посібник / О. С. Сенишин, М. О. Горинь, О. О. Кундицький. – Львів : Львівський національний університет імені Івана Франка, 2014. – 334 с. URL: chrome-extension://efaidnbnmnnibpcrajpcgiclfefindmkaj/https://econom.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2016/10/PIDRUCHNYK_DERZHAVNE-REHULYUVANNYA-EKONOMIKY_Senyshyn-Horyn-Kundytskyu.pdf
 18. Крилов Д. В. Теоретико-методологічні основи державного регулювання національної економіки. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія «Економіка та управління»*. 2023. №8. <https://reicst.com.ua/pmt/article/view/2023-8-03-03/2023-8-03-03>
 19. Болотіна Н. Право людини на соціальне забезпечення в Україні: проблема термінів і понять // *Право України*. 2000. № 4. С. 35-39.
 20. Про будівельні норми: Закон від 5 листопада 2009 р., № 1704-VI / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1704-17#Text>
 21. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон від 17 лютого 2011 р., № 3038-VI / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3038-VI#Text>
 22. Рішення по справі № 98408327 від 08.07.2021 р. / Київський районний суд міста Одеси. URL: <https://youcontrol.com.ua/ru/catalog/court-document/98408327/>

Kolomiets O. Construction industry as an object of state regulation

It has been proven that the term "state regulation" is widely used by scientists in the process of researching state influence on various spheres of social life. Scientific views regarding the definition of the concept of "state regulation", which is usually considered as a certain type of state activity, which consists in regulating the activities of all participants in social relations to ensure compliance of their activities with the requirements of legislation and to achieve a balance of public and private interests, have been studied. It is noted that the interests of the state and the interests of state authorities, state enterprises and organizations, or subjects of communal or private ownership may coincide completely, partially or not at all.

The article proves that the term "state regulation of the economy" is often used in science. The study of scientific views on this concept made it possible to conclude that "state regulation of the economy" is a set of measures developed and implemented by state authorities, local self-government bodies at the macro, meso, and micro levels, which will contribute to: increasing the competitiveness of domestic sub economic entities and national and world markets; improving the quality of domestic goods (works, services); strengthening of the monetary unit; development of the national economy as a whole, etc.

It has been proven that the construction industry is one of the most important industries of the national economy, on which the functioning of the entire economic system depends, so how does the development of this industry contribute to the increase in the production of construction materials; development branches of mechanical engineering, metallurgy; petrochemical industry and wood-working industry. The importance of this field indicates that state policy should be built in such a way as to, on the one hand, create a system of social protection of the population, which will consist in ensuring safe conditions for human life, which will consist in protecting the environment, observing

fire safety, ensuring sustainability structures due to compliance with established norms and standards, as well as the use of high-quality construction materials, and on the other hand, the policy of state regulation should be aimed at increasing the competitiveness of the construction industry.

Key words: *state regulation, state regulation of the economy, construction industry, state policy.*